

ἤλ. Ἀνήμενε ἀνήμενε ἴσαμ' ἀποῦ γίνηκε μεσημέρι (περίμενε ἐπερίμενε κτλ.) Κρήτ. Ἐνέμ'να σε ἐνέμ'να σε ἀσ' τὸ κ' ἔρθε εἰς πλάν (σὲ περίμενα σὲ περίμενα καὶ ἀποῦ δὲν ἤλθε ἀνεχώρησα) Χαλδ. Ἀναμῆναι με ὀλίγον (ἄς μὲ περίμενες ὀλίγον) αὐτόθ. Ἀνάμ'νον με ὀλίγον ἀτώρα ἔρθε (περίμενε με ὀλίγον καὶ ἔφθασα ἀμέσως) αὐτόθ. || Φρ. Ἀναμένει τὴν προῖκα (ἐπὶ ὀκνηροῦ καὶ ἀέρ-ου) Λεξ. Δημητρ. Ὅσο ζῆς ὅλα νὰ τ' ἀναμένης (νὰ τὰ ἐμίζης ἐνδεχόμενα) αὐτόθ. Σὲ λημένει ἡ ζερβὴ (πρὸς τὴν καθυστεροῦντα εἰς γεῦμα) Τήλ. || Παροιμ.

Κάθου, κυρά, κὶ ἀνάμενε νὰ πάω καὶ νὰ γυρίσω, νὰ κάμω γένεια καὶ μαλλιά νὰ ῥθω νὰ σ' ἀγαπήσω (ἐπὶ προσδοκίας ἀγαθοῦ μέλλοντος νὰ πραγματοποιηθῇ κατὰ παρέλευσιν μακροῦ χρόνου καὶ ἐπομένως προσδοκίας καταιάς. Ἡ παροιμ. ἐν παραλλαγαῖς πολλαχ. Πβ. ΝΠολίτ. Παροιμ. 2,205) ἸΒενιζέλ. Παροιμ. 121,59

Τράντα χρόν' ἀνάμενε ἀνάμ'νον, κόρη, ἀνάμ'νον (τριάντα χρόνους τριάντα καιροὺς περίμενε, κόρη, περίμενε. Ἐπὶ τῆς διαρκῶς ἀναβαλλομένης καὶ μὴ ἐκπληρουμένης δοθείσης ὑποσχέσεως) Χαλδ.

Ὅντας περάση Σάββατο, πίταν μὴν ἀλημένης (ὅταν παρέλθῃ ὁ χρόνος καθ' ὃν ἔπρεπε νὰ γίνῃ τι, πρέπει νὰ τρέφωμεν ὀλίγας ἐλπίδας περὶ ἐνδεχομένης πραγματοποίησης του εἰς τὸ μέλλον) Τήλ.

Χαρά 'ς τὸν ποῦ τὰ πέρασε κὶ ἄλλοι ποῦ τ' ἀλημένει (ἐπὶ κακῶν μοιραίων καὶ ἀναποφεύκτων) Σίφν. Ποῦ δὲν θάψῃ πάντ' ἀλημένει (ἐπὶ τοῦ ἐλπίζοντος διάσωσιν βαρύντατα ἀσθενούντος ἢ ἐτοιμοθανάτου) Κάρπ. Οὔλα τὰ πουλλὰ πάν κ' ἔρχονται κὶ ὁ σπουργίτης ἀναμένει (οἱ ἱκανοὶ καὶ δραστήριοι ξενιτεύονται πρὸς μόρφωσιν καὶ πλουτισμόν, μένουν δὲ εἰς τὸν τόπον των οἱ νωθροὶ καὶ ἀνίκανοι) Πελοπν. (Πάτρ.) Ἀπέμπρ' ντ' ἐνεμέν'νο ἀποπίσ' ἔκ'σ' ἀτο (ἐκεῖνο ποῦ περίμενα ἀπεμπρὸς τὸ ἦκουσα ἀποπίσω. Ἐπὶ τοῦ παρ' ἐλπίδα φαινομένου σοφωτέρου τῶν ἄλλων) Σάντ. || Ἄσμ.

Σ' τὴ δόρτα τοῦ παρὰ δεισὺν θὰ στέκω ν' ἀνημένω, κὶ ἂν δὲν ἔρθῃς, πουλλάκι μου, μουνδὲ κ' ἐγὼ δὲ δαίνω Κρήτ.

Ὅσπου νὰ στέκου δὰ βουνὰ θὰ στέκω ν' ἀνημένω νὰ ῥθῇς ἀποῦ τὴν ξενιτεία, ῥόδο ξεφουδωμένο αὐτόθ.

Ἀπομονή το' ἀπομονῆς ὥς πότε ν' ἀνημένω; γὰ δέτε τὴν ἀπομονή πῶς μ' ἔχει καωμένο! αὐτόθ.

Καὶ δὲ μοῦ λές, Γιαννάκι μου, πότε νὰ σ' ἀνεμένω; — Ἀνέμενέ με τρεῖς χρονιές κὶ ἂ δὲν ἔρθω, τσοὶ δέκα Ἀπύρανθ.

Καὶ σὰ φωνάξῃ ὁ πετεινός, χτυπήσουν οἱ καμπάνες, τότες κ' εὐ, μαννούλλα μου, πάντα νὰ μ' ἀλημένης Κάσ.

Νὰ μὲ λημένης 'ς τοὺς ἐννέα, καρτέρα με 'ς τοὺς δέκα, κὶ ἂν δὲ φανῶ 'ς τοὺς ἑνδεκα, εὔρε, κόρη, παντρέψον αὐτόθ.

Ἀνάμεινον, καλὲ νιέ μ', σήμερον καὶ πουργά-ιν (αὔριον) Χαλδ. Συνών. καρτερῶ, περιμένω. β) Προσδοκῶ, ἐλπίζω Κρήτ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πάτρ. κ. ἂ: Μὴ δ' ἀνημένης ὀλ' ἀπὸ μένα Κρήτ. Ἀνοιξε τὴ δόρτα, εὐτὸς ἐνέμενε νὰ ῥεῖ μέσα θησαυρὸ (ἐκ παραμυθ.) Ἀπύρανθ. || Παροιμ. φρ. Ἀνημένει ἀπὸ τὴ μύγγα ξύγγι (ἐπὶ τοῦ προσδοκῶντος τι ὅθεν δὲν πρέπει) Κρήτ. || Ἄσμ.

Ἄν κάμ' ἡ ἀστοιβὴ δαβρὶ κὶ ἀσπάλαθας κοντάρι, τότες κ' εὐδ' ἀλήμενε ἄντρας πῶς θὰ σὲ πάρῃ

(δαβρὶ = ραβδί) Πάτρ. 2) Μένω Ἡπ. Πελοπν. (Λάστ.) Στερελλ. (Αἰτωλ. Εὐρυταν.) κ. ἂ: Ἀνέμ'κι ξιρὸς (ἔμεινε ἐμβρόντητος) Αἰτωλ. Ἀνέμ'κι οὐ νοῦς τ' ἀδικεῖ ἅμα τ' ν εἶδε 'κεῖν' τὴ τοιούπα αὐτόθ. Ἀνέμ'κι ἄσκαβον τοῦ χουράφ' αὐτόθ. Τοῦ φιγγάρ' ἀνέμ'κι θαμπὸ αὐτόθ. || Παροιμ. φρ. Ἐστολίστ' ἡ γραῖα κὶ ἀνέμεινε (ἐπὶ τοῦ ἐτοιμασθέντος εἰς τι καὶ ἔπειτα κωλυθέντος) Λάστ. || Γνωμ. Π' ἀνιμέν' ἀπ' τ' ν ὦρα ἀνιμέν' ἀπ' τοῦ χρόνου (ὅ,τι δὲν ἐκτελεσθῇ εἰς τὴν ὥραν του μένει ἀνεκτέλεστον ὁλόκληρον ἔτος) Αἰτωλ. || Ἄσμ.

Ἀπὸ τὰ μάτια βάν' ἀρχή, 'ς τ' ἀχείλη κατεβαίνει κὶ ἀπὸ τ' ἀχείλη 'ς τὴν καρδιά καὶ 'ς τὴν καρδιά ἀναμένει (ἐνν. ἡ ἀγάπη) Ἡπ. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Χρον. Μορ. Ρ στ. 7953 (ἔκδ. JSchmitt) «ἀνέμεινε ἡ ἀφεντία τοῦ ἁμαρτωλοῦ Μορέως | 'ς τὰς χεῖρας καὶ 'ς τὴν ἀφεντίαν ἐκείνου τοῦ ρὲ Κάρλου». β) Ὑπολείπομαι Πελοπν. (Λάστ.) Στερελλ. (Αἰτωλ. Εὐρυταν.) κ. ἂ: Χύνιτι τοῦ τυρόγαλου κὶ ἀνιμέν' τοῦ τ' ῥι Εὐρυταν. Ἀποῦ τοῦ 'κατου-στάρ'κου ἀνιμέν'νι εἰκονσ' δραχμὲς αὐτόθ. Μ' ἀνιμέν' δρὸ οὐκάδης φακὴ αὐτόθ. Πέθαναν οὔλους οὐ κόσμους κὶ ἀνέμ'κι νὰ χήρα μὴ πέντι πιδιά (ἐκ παραδ.) Αἰτωλ. Ἐφ'γαν οἱ φά-σις κὶ ἀνέμ'κι μίνια μαναχὰ (ἐκ παραμυθ.) αὐτόθ. || Φρ. Δὲν τ' ἀνέμ'κι οὔτι ἓνα δάχλου πρόσουπον (δὲν τοῦ ὑπελεί-φθη ἔχνος φιλοτιμίας) αὐτόθ. || Γνωμ.

Τὰ πέρπερα χαθήκανε κ' ἡ κακαῖδε ἀνεμένει (ἐπὶ τοῦ δαπανῶντος ταχέως τὴν μεγάλην προῖκα τῆς δυσειδοῦς συζύγου του, ἡ ὁποία μόνη τοῦ ὑπολείπεται) Λάστ. || Ἄσμ.

Σαράντα δρᾶκους ἔκαψα 'ς ἓνα ριζουσπηλάκι

κ' ἓνας κοντσὸς ἀνέμεινε, μὴν εἶδ' ἡ ἀφιντιά σου;

Αἰτωλ.

Σαράντα δρᾶκους ἔκαψα 'ς ἓνα ριζουσπηλάκι

κ' ἓνας κοντσὸς ἀνέμεινε, μὴν εἶδ' ἡ ἀφιντιά σου;

Αἰτωλ.

ἀνάμερα ἐπίρρ. Ἡπ. Πελοπν. (Λακων.) — ἸΠολυλ. Διηγ. 75 — Λεξ. Αἰν. Πρω. Δημητρ. ἀνάμειρα Ἡπ. (Ζα-γός.) Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀνάμερος.

Εἰς τόπον ἀπομακρυσμένον πῶς, μακρὰν πῶς, κατὰ μέρος, κατ' ἰδίαν, χωριστὰ ἔνθ' ἀν.: Τὸ ἔβαλα ἀνάμερα Ἡπ. Στάθηκα ἀνάμερα Λεξ. Πρω. Ἀνάμερα εἶναι τὸ σπῖτι Λεξ. Δημητρ. Ἡ οἰκογένεια αὐτὴ εἶναι ἀνάμερα Λακων. Εἰς τὸ μικρὸ προαύλι μὲς κατοικίας χαμηλῆς, εἰς τὴν ἄκρην καὶ ἀνάμερα τοῦ χωριοῦ... ἐβοηθοῦσε τὸν ἄντρα τῆς νὰ φορτώσῃ τὸ ἄλογό του ἸΠολυλ. ἔνθ' ἀν. || Φρ. Πῆγα ἀνά-μερὰ μου (ἀπεχωρίσθην τῶν οἰκείων καὶ κατόκησα μα-κρὰν) Λακων. Συνών. ἀπόμερα, παράμερα.

ἀναμεριάζω Ἡπ. Κέρκ. Λευκ. — ἸΠολυλ. Διηγ. 71 — Λεξ. Αἰν. Δημητρ. ἀνιμεριάζον Θράκ. (Καλλιπ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀνάμερα.

1) Μετβ. διευθετῶ, τακτοποιῶ Θράκ. (Καλλιπ.) Λευκ. — Λεξ. Αἰν. Δημητρ.: Ἀναμέρισε τὰ πράματα Λευκ. Ἀνα-μέρισε τὰ ἐπιπλα Λεξ. Δημητρ.

2) Ἀμτβ. μεταβάλλων θέσιν στέκω κατὰ μέρος, ἀπομακρύνομαι πῶς τῆς θέσεώς μου Ἡπ. Κέρκ. Λευκ. — ἸΠολυλ. ἔνθ' ἀν. — Λεξ. Αἰν.: Ἀναμεριάζετε νὰ περάσω Ἡπ. Ἀμα τὴν εἶδαν οἱ ἄλλες γυναῖκες, ἀναμέρισαν ὅλες κ' ἐκοίταζαν ἡ μὴ τὴν ἄλλην κ' ἐκρυφομι-λοῦσαν μεταξύ τους ἸΠολυλ. ἔνθ' ἀν. Μετοχ. ἀναμεριασμέ-νος = παρηγκωνισμένος, τὸ δὲ θηλ. ἀναμεριασμένη ἐπὶ κόρης τῆς ὁποίας ὑπανδρεύθησαν αἱ νεώτεραι ἀδελφαί, ἐνῶ αὐτὴ μένει ἄγαμος Λεξ. Δημητρ. Συνών. παραμε-ρίζω. β) Κλίνω πρὸς τὸ ἐν μέρος Λεξ. Δημητρ.: Ἀναμεριάζει λίγο ἡ παράγκα.

Πβ. ἀναμερίζω.

